

ДОНАЛД ФРАНСОН ПАКЕТЪТ

Превод от английски: Деница Минчева, 2016

chitanka.info

„Аз, Върнан Луис, бидейки с ясно съзнание...“

Пакетът пристигна със следобедната поща — леко очукан, обвит в кафява амбалажна хартия и облепен с кафяво тиксо. На пръв поглед по нищо не се отличаваше от хилядите други пакети, минаващи през пощите всеки ден. Но този беше различен — безкрайно различен.

Беше от бъдещето.

Върнан Луис разчисти схемите и диаграмите, пръснати по кухненската маса и сложи пакета върху нея. Претеглен на ръка, пакетът сякаш съдържаше книги или хартия, както и беше очаквал. Адресът беше точен — и защо да не бъде? — написан със собствения му почерк. Той дори сам беше залепил марките. Печатът за неуспешна доставка беше размазан, но това не беше важно. Придърпа стол, седна и се усмихна широко.

Очакваше този пакет още от деня, когато лично беше написал адреса си на опаковъчната хартия, беше я пъхнал в достатъчно голям плик и я беше сложил в наетия банков сейф. През ума му набързо мина мисълта, че съща тази опаковъчна хартия все още се намира в банковия сейф, т.е. е на две места едновременно. Това за момент го притесни, но той си напомни, че не трябва да обръща внимание на парадоксите, нито да се опитва да ги проумее, а да се концентрира върху резултата. Пакетът беше пристигнал. Най-последно.

Луис, наскоро дипломиран колежанин, беше изобретател и инвеститор — нищо че засега не беше постигнал особени успехи и на двете поприща. В момента работеше по изобретение за изпращане на предмети назад във времето, но нямаше как да продължи работата си, ако не се сдобиеше с повече средства. Ако кандидатстваше за финансова помощ от държавна или частна институция, те щяха да придобият контрол върху изобретението, което той много държеше да избегне.

Както той ги разбираше нещата, това изобретение имаше само едно предназначение — да му помогне да забогатее. Кое то пък нямаше как да се случи, ако проектът станеше обществено достояние.

Не беше възможно да изкара сериозни пари от спортни залози, ако всички можеха да се сдобият с резултатите предварително. Нещо повече — шансовете му за успех щяха да бъдат сринати, дори само някой заподозреше, че съществува начин да се предвижда бъдещето. Ето защо никой никога не трябваше да научи, че той разполага с начин... почти разполага... не, *разполага* с начин да получава информация от бъдещето.

Живееше сам, така че не се тревожеше, че някой ще го разкрие. Освен това пакетът очевидно не беше отварян по време на странното си пътуване — не си личеше да е преопакован. Луис се почувства донякъде гузен, че използва толкова значимо изобретение изключително за лична облага, но се утеши с мисълта, че по-късно, когато натрупа състояние, винаги може да сподели успеха си с човечеството. Постара се да изтика тази мисъл в покрайнините на съзнанието си, където тя не можеше да му навреди.

Пакетът беше пристигнал точно навреме. Той спешно се нуждаеше от още пари за експериментите си, тъй като за момента изобретението му не можеше да се самоиздържа. Това щеше да се случи, когато бъдеше завършено.

Или пък, преди да е завършено.

Всичко, с което разполагаше в момента, беше устройство, на теория все още не работещо истински, което би могло да изпраща малки предмети назад във времето, като ги придвижва срещу времевия поток. Само към *миналото*, не и към бъдещето, макар че, парадоксално, неговата цел беше да се свърже именно с бъдещето.

Той нямаше нужда от машина на времето, за да прати нещо напред. Все пак, всичко естествено се движи към бъдещето с постоянна скорост от една секунда в секунда. Всичко, което правеше изобретението му, беше да обърне този ход и да изпрати нещо назад със същата скорост. Нямаше как да бърза, след като предметът щеше да е неосезаем по време на пътуването си и щеше да си върне плътната форма едва при достигане на определеното време.

Съществуваше само един експеримент, който можеше да му покаже, че някога успешно е пратил нещо назад — получаването на такъв предмет в миналото.

За момента нямаше работещ модел, но той беше сигурен, че все някога ще проработи. Последният прототип едва не беше се

самоунищожил, защото беше пропуснал да го премести встрани от началното му положение, няколко секунди *преди* да завърти ключа. За щастие една гумена топка попречи на връщащия се обект да заеме същото пространство, заедно с по-ранната си форма. Топката се изгуби някъде и той така и не я намери, макар да претърси цялото жилище.

Теорията му беше, че топката се е изгубила във *времето* и е удължила пътуването си назад от само няколко секунди, до години, така че беше концентрирал изцяло усилията си в тази нова посока. Беше разглобил първоначалния модел след още няколко неуспешни опита. Дори да беше искал да демонстрира изобретението си, нямаше как да го направи. Веднъж само да се сдобие с нужните средства, смяташе да построи по-добър модел.

Изготвянето на чертежите и калкулациите се проточи. Теоретично беше в състояние да изпрати нещо не секунди, а години назад във времето и да предвиди точната дата, когато то ще се материализира. По редица геодезични причини обаче нямаше как да предвиди *къде* точно ще се появи връщащият се предмет. Можеше единствено да го върне някъде из града и да се надява, че ще попадне на подходящо място, така че някой да го намери и прибере.

Тогава му хрумна идеята да увие пакета като пощенска пратка и да го адресира до себе си. Пакетът щеше да се появи някъде в града, все някой щеше да го намери, да реши, че е изпаднал от колата на пощальона и да го занесе в пощата. Беше замислил този план от доста време, но все още не бе получил нищо от себе си. До днес.

Той, разбира се, беше свършил своята част от плана — в банковия сейф, заедно с опаковъчната хартия, беше сложил спецификациите на замисленото изобретение и беше описал прогреса си. Веднъж месечно посещаваше банката, за да актуализира тази информация. На теория замисълът беше почти свършен. Бяха му нужни пари за още експерименти и да построи голям работещ модел. Техническата спецификация щеше да е от полза в някакъв бъдещ момент, когато вече щеше да разполага със средства и би могъл да прати цял пакет назад.

И сега вече беше ясно, че в бъдещето той беше успял да усъвършенства изобретението си. Иначе как е успял да прати пакета?

Независимо от вълнението си, не му се щеше още да го отваря. Пратката вероятно съдържаше, ако не пари, то нещо, което щеше да му

помогне да забогатее, така че да може да финансира експериментите, които да доведат до усъвършенстване на устройството, без което не би могъл да прати пакета... Един безкраен цикъл. А ето и още един парадокс — за да бъде затворен цикълът, той трябваше да отвори пакета и да се възползва от съдържанието му. Да, но какво щеше да се случи, ако не го направеше?

Той разкъса тиксото и разви хартията. Пред очите му попадна алманах. Тазгодишен? Усети разочарование, но после забеляза, че изданието е от следващата година, но маскирано в корицата на тазгодишния. Той — бъдещата му личност — беше постъпил така, в случай че някой отвори пакета и разгледа съдържанието. Явно, за да избегне всякакъв риск някой друг случайно да разкрие тайната.

Другите предмети изглеждаха също тъй безобидни на пръв поглед — спортни страници от вестник с дата следващия месец; копие на *Уолстрийт Джърнал* за следващата година; каталог на антики, чиято стойност скоро щеше рязко да се покачи; брошура относно стари монети, марки и списания — все дългосрочни инвестиции в допълнение към краткосрочните печалби от спортни залози. Карти на недвижими имоти.

Той не беше дал твърде подробни указания в плика, оставен в банката, защото бе сигурен, че бъдещата му личност ще има по-добри идеи за бързо печелене на пари. Доколкото можеше да прецени, получената информация беше достатъчна да го направи заможен до края на месеца, богат в рамките на година и приказно богат в следващите десет години. Той беше инвеститор в известен смисъл, макар и ограничен поради липсата на средства, и познаваше добре правилата. А ето че сега имаше и сигурна информация. Нещата изглеждаха добре. Просто прекрасно.

Измежду документите имаше и една сгъната бележка.

Луис се намръщи. Това беше неочаквано. Той изрично си беше напомнил да не праща нищо лично, в случай че някой друг отвори пакета.

Разтвори листчето. Бележката съдържаше само няколко думи, при това написани с чужд почерк.

От вашите признателни наследници.

Към бележката беше прибавена и изрезка от вестник с публикуван некролог.

Луис смачка изрезката, без да я прочете и я хвърли в коша.

Заразглежда алманаха и вестниците, вече с помръкнало настроение. Беше сложил най-актуалните си чертежи и схеми в банковия сейф, но сега вече знаеше, че ще е нужна много повече работа върху изобретението. Явно щеше да се труди върху него цял живот, без да успее да го довърши. Наследниците му, все още неродени, щяха да се облагодетелстват от неговия труд.

Изобретението му щеше да постигне успех, но той нямаше да доживее да го види, без значение колко се стареа. Простена при мисълта за дългите години, в които щеше да продължи да работи тайно върху своята машина на времето и да се тревожи, че някой може да разкрие проекта му. Независимо с колко пари се сдобиеше, щеше да се наложи да свърши всичко сам. И при това нямаше да види крайния резултат.

От друга страна, ето че резултатът беше точно тук, пред очите му.

Но за да постигне резултата, той трябваше да изпълни цикъла — да спечели пари, да работи упорито и накрая да умре на датата, обявена в изхвърления некролог.

Луис подравни книжата пред себе си. Вече не му изглеждаха толкова добре. Взира се в тях дълго време.

И реши, че има по-добра идея.

Отвори спортните страници на резултатите от конните надбягвания и започна да планира залозите. Малки суми, пръснати безразборно тук и там, някои за очевидния фаворит, някои за кон, спечелил противно на всички очаквания; малки печалби, които да отворят пътя към по-големи и накрая към сериозни инвестиции.

С това темпо щеше да натрупа цяло състояние само за няколко години. А след това можеше да се оттегли, без да е нужно да работи или печели повече пари до края на живота си. Просто щеше да се забавлява и да остави парите да трупат лихви.

Нека *наследниците* му работят върху изобретението.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.